

РЕШЕНИЕ

№ 446

гр. Пловдив, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Въззивно гражданско дело № 20215300502228 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Главна Дирекция „Охрана“ към Министерство на правосъдието, ЕИК 129010011, гр. София, ул. „Майор Георги Векилски“ № 2 против Решение № 261135 от 09.04.2021 г. по гр.д. № 14659/2020 г. по описа на ПРС, с което са уважени предявените от И. Б. Е., ЕГН *****, ***искове за осъждане на жалбоподателя да заплати сумата от 400 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца за 2019 г. униформено облекло, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.06.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 17,11 лв.; сумата от 600 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца при прекратяване на служебното му правоотношение допълнително вещеве имущество, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.09.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 10,33 лв.

Жалбоподателят счита първоинстанционното решение за неправилно и постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди, че първоинстанционният съд е направил погрешни фактически констатации и необосновани правни изводи, поради това, че не е обсъдил и преценил всички събрани по делото доказателства и доводи на страните, всестранно и в тяхната съвкупност.

Оспорва съгласно чл. 181, ал. 2 ЗМВР да се дължи заплащане на равностойност на униформено облекло по отношение на служителите, чийто задължения включват носене на униформено облекло. Твърди се, че в този случай се дължи само осигуряването на това облекло. Излага съображения за приложимостта на утвърдените със заповед № ЛС-04-432/21.04.2011 г. на Министъра на правосъдието правила за определяне на категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, ред за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на ГД „Охрана“. Посочва, че в тези правила изрично е предвидено, че „компенсация в пари за неизползвано или несвоевременно предоставено униформено облекло и друго вещеве имущество не се допуска“. Оспорва като неоснователна и претенцията по чл. 234, ал. 5 ЗМВР, като сочи, че ищецът е получил това обезщетение прекратяване на служебното му правоотношение с МВР през 2003 г., като в закона изрично е посочено, че то се дължи еднократно. Твърди се, че цитираната Наредба № 81213-1175/29.09.2015 г. е относима за служителите на МВР, а по отношение на служителите на ГД „Охрана“ към МП са приложими цитираните правила.

Въз основа на изложеното се моли да се отмени изцяло обжалваното решение. Претендират се разноси.

В срок е постъпил отговор от въззиваемата страна И. Б. Е., с която се оспорва депозираната жалба, като неоснователно по подробно изложени в отговора съображения. Посочва, че съдът правилно е квалифицирал предявените искове и е счел, че е приложима Наредба № 81213-1175/29.09.2015 г. на Министъра на вътрешните работи. В тази връзка сочи, че на основание чл. 181, ал. 5 ЗМВР условията и редът за предоставяне на работно и униформено

облекло се определят с наредби на министъра на вътрешните работи т.е. законът делегира посочените правомощия само на него. Сочи, че съгласно чл. 19, ал. 2 от цитираната наредба му се дължи заплащане на стойността на униформеното облекло, тъй като за 2019 г. е представил лична вещева заявка, но не е получил такова и съответно не му е заплатена левовата равностойност, съгласно определения лимит от 400 лв. Излага съображения за основателност и на предявения иск по чл. 234, ал. 5 ЗМВР, като сочи, че се касае за прекратяване на служебно правоотношение с две различни структури. Излага становище и за основателност на претенциите за мораторни лихви. Моли въззивната жалба да се отхвърли, като неоснователна и недоказана. Претендира се адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.3, пр. II ЗАдв.

С допълнително решение от 24.06.2021 г. по гр.д. № 14659/2020 г. по описа на ПРС е допълнено Решение № 261135 от 09.04.2021 г. по гр.д. № 14659/2020 г. по описа на ПРС, като е присъдена законна лихва върху главниците. Освен това е оставено без уважение искането на ищеца за изменение на решението в частта за разноските, като се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. по всеки от обективно съединените искове.

Против допълнителното решение от 24.06.2021 г. в частта, с която е оставено без уважение искането на процесуалния представител на И.Е. адв. Т.П. за изменение на решението в частта за разноските е постъпила в срок частна жалба. Оспорва се становището на първоинстанционния съд, че в случая не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение по всеки от обективно съединените искове. Моли допълнителното решение в тази част да се отмени, като се присъди допълнително възнаграждение в полза на процесуалния представител на ищеца от още 300 лв. или общо 600 лв.

Препис от частната жалба е връчена на другата страна Главна Дирекция „Охрана“ към Министерство на правосъдието, но не е постъпил отговор в срок.

Пловдивският окръжен съд, след преценка твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от оправомощена страна и срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, с оглед на което се явява процесуално допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение съдържа реквизитите на чл. 236 ГПК и е действително. Произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1 изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания относно обжалваната част от решението.

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от ищеца И. Б. Е. против Главна дирекция Охрана обективно съединени иски с правно основание чл.181, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 19, ал. 2 от Наредба № 81213-1175/29.09.2015 г. на МВР за условията и реда за осигуряване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи на работно и униформено облекло, друго вещеве имущество и снаряжение и ежегодно парична сума за облекло на неносещите униформа държавни служители, чл. 234, ал. 5 от ЗМВР във връзка с чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, чл. 86 ЗЗД. Иска се осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 400 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца за 2019 г. униформено облекло, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.06.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 17,11 лв.; сумата от 600 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца при прекратяване на служебното му правоотношение допълнително вещеве имущество, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.09.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 10,33 лв., както и присъждане на законна лихва.

Ответникът оспорва предявените иски, като счита, че сумата от 400 лв. не се дължи, тъй като съгласно цитираните в отговора Правила не може да се заплаща равностойност на униформеното облекло, а сумата от 600 лв. не се

дължи, тъй като стойността на допълнителното вещеве имущество по реда на чл. 234, ал. 5 ЗМВР е изплатена на ищеца при прекратяване на правоотношението му с МВР през 2003 г.

Първоинстанционният съд е приел, че предявените искиове са основателни и доказани и е уважил същите изцяло.

Не се оспорва и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че служебното правоотношение на ищеца с ГД „Изпълнение на наказанията“, възникнало през 2003 г. е прекратено със заповед от 13.05.2020 г., като е разпоредено на служителя да се изплатят полагащите се обезщетения по реда на чл. 234 ЗМВР. През 2007 г. ищецът е повишен в длъжност.

Със Заявление от 02.06.2020 г. И.Е. е поискал да му бъдат изплатени стойността на униформеното облекло, което не му е било предоставено, както и допълнително вещеве имущество по чл. 234, ал. 5 ЗМВР. В отговор на заявката ответникът е заявил изложените в отговора на исковата молба възражения за недължимост.

Не се оспорва и от приетата като писмено доказателство лична вещева заявка се установява, че на 22.10.2019 г. е заявено от И.Е. униформено облекло на стойност 400 лв., като по делото не са събрани доказателства, нито се твърди същото да му е предоставено до прекратяване на служебното му правоотношение през 2020 г.

Със Заповед на Министъра на правосъдието от 26.03.2020 г., издадена на основание чл. 393, ал. 2 ЗСВ във вр. с чл. 180, ал. 6, чл. 181, ал. 2 и ал. 4, чл. 234, ал. 5 от ЗМВР и чл. 8, ал. 1, ал. 2, т. 8 от Правилника за устройство и дейността на Главна дирекция „Охрана“ е определена стойността на униформеното облекло за 2020 г. в размер на 600 лв. Съгласно т. 5 на тази заповед е наредено при прекратяване на служебното правоотношение след прослужени 10 и повече години с изключение на случаите по чл. 234, ал. 7 ЗМВР, държавните служители да получат еднократно допълнително вещеве имущество или левовата му равностойност в размера от 600 лв. В т. 7 от цитираните правила е предвидено предоставянето на униформено облекло, друго вещеве имущество и снаряжение, както и изплащането на сума за облекло и предоставянето на обезщетение да се извършва съгласно Правилата

за определяне категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на служебни задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана“, утвърдени със Заповед № ЛС-04-432/21.04.2011 г. на министъра на правосъдието. За 2019 г. сумите, определени със Заповед на Министъра на правосъдието са в размер от 400 лв.

От приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че ищецът И.Е. не е получил униформено облекло за 2019 г., нито стойността в размер на 400 лв. Установява се размера на претенциите за мораторна лихва, както и, че ищецът И.Е. не е получил обезщетение по чл. 234, ал. 5 от ЗМВР в размер на 600 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че предявените искове са основателни и доказани и е уважил същите, което се споделя и от настоящия съдебен състав.

Съгласно чл. 393, ал. 2 ЗСВ по отношение на личния състав на Главна дирекция "Охрана" се прилагат разпоредбите на част трета, глави седма – дванадесета от Закона за Министерството на вътрешните работи, от което следва, че са приложими разпоредбите на чл. 181, ал. 2 ЗМВР и чл. 234, ал. 5 ЗМВР. Жалбоподателят оспорва дължимостта на сумата от 400 лв. за непредоставено униформено облекло, като се позовава на действащите до датата на прекратяване на правоотношенията правила, приети от Министъра на правосъдието със Заповед от 21.04.2011 г. Действително в чл. 2, ал.2 от цитираните правила компенсация в пари за неизползвано или несвоевременно предоставено униформено облекло и друго вещеве имущество не се полага, но тази разпоредба касае действащо служебно правоотношение. Освен това към датата на прекратяване на служебното правоотношение 05.06.2020 г., съгласно приетата като писмено доказателство заповед, са действали правилата, утвърдени със заповед от 02.06.2020 г., в които липсва цитираната от предходните правила разпоредба на чл. 2, ал. 2. Освен това в настоящия случай ищецът претендира заплащане на стойността на непредоставеното му униформено облекло поради прекратяване на трудовото правоотношение, поради и което цитираната разпоредба на чл. 2,

ал. 2 не намира приложение. Още повече, че както правилно е посочил въззиваемия чл. 393 ЗСВ препраща към нормите на ЗМВР и съответно и към издадените въз основа на законовата делегация подзаконовни нормативни актове. Съгласно чл. 19, ал. 2 от Наредба № 8121з-1175/29.09.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, издадена въз основа на делегацията на чл. 181, ал. 5 ЗМВР, към която чл. 393, ал. 2 ЗСВ препраща в случай че на служителя по ал. 1 не е предоставено униформено облекло за предходната и текущата календарна година, на същия се изплащат стойностите на униформеното облекло за предходната и пропорционално за текущата година след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл. 181, ал. 4 ЗМВР. От приетото по делото заключение на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че униформено облекло за 2019 г. не е предоставено, нито е заплащана неговата стойност, поради и което предявеният иск правилно е уважен, като основателен и доказан. Доколкото не се установява в наредбата да е предвиден срок за изплащане на стойността на неизползваното униформено облекло, то следва падежът на претенцията да настъпва след поканата от 02.06.2020 г. т.е. към 05.06.2020 г. същият е настъпил и се дължи обезщетение за забава в установения от вещото лице размер, който съответства на предявения такъв.

Неоснователно е оплакването за неправилност на обжалваното решение и по иска с правно основание чл. 234, ал. 5 от ЗМВР. По делото е установено, а и няма спор, че ищецът е бил в служебно правоотношение с жалбоподателя в периода от 12.03.2003 г. до 05.06.2020 г., т. е. в продължение на повече от 17 години, поради което има право на левовата равностойност на допълнително вещеве имуществе. След като по делото е установено, че към датата на прекратяване на служебното правоотношение и в срока по чл. 234, ал. 10 от ЗМВР обезщетението не е изплатено, поради което е и дължимо, както правилно приема районен съд.

Неоснователно е възражението, че съгласно приложеното писмо от МВР ищецът е получил левовата равностойност на еднократно допълнително вещеве имуществе за прослужени над десет години в МВР. В случая се касае за две различни структури и две различни правоотношения. Законът предвижда еднократност на заплащането на обезщетението по чл. 234, ал. 5 ЗМВР, но само в рамките на съответното правоотношение. Заплатеното

обезщетение е на бившия служител на ОД на МВР, при прекратяване служебното правоотношение. В случая се претендира левовата равностойност на допълнителното вещеве имущество, с оглед на прослужените над 10 години в ГД "Охрана" към МП, поради и което е ирелевантно заплащането на обезщетение от МВР. От приетата по делото като писмено доказателство заповед се установява, че стойността на допълнително вещеве имущество за 2020 г. е 600 лв., поради и което правилно първоинстанционният съд е уважил изцяло исковата претенция. Съгласно чл. 234, ал.10 ЗМВР падежът на обезщетението по чл. 234, ал. 5 ГПК е настъпил на 05.09.2020 г. От приетото по делото заключение се установява и размера на претендираното обезщетение за забава поради и което и в тази част предявеният иск е основателен и доказан, а обжалваното решение правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора по подадената въззивна жалба и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноските, претендирани и направени във въззивното производство. Въззиваемият И.Е. е представляван в настоящото въззивно производство от адв. Т.П. по реда на чл. 38, ал.1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая съдът счита, че възнаграждението следва да се определи въз основа на общата цена на обективно съедините искове, като следва да се има предвид акцесорния характер на исковете по чл. 86 ЗЗД, както и обстоятелството, че претендираните обезщетения произтичат от един и същи юридически факт, а именно: прекратяване на служебното правоотношение или на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал.1, т. 1 от Наредба № 1/ 09.07.2004 г. определя възнаграждение в общ размер от 300 лв. за настоящата въззивна инстанция.

Следва да се разгледа и депозираната от И.Е. частна жалба против решение от 24.06.2021 г. в частта, с която е оставена без уважение молбата по чл. 248 ГПК в частта за разноските и по – конкретно в частта за присъденото в полза на адвоката възнаграждение за процесуално представителство. Както беше

посочено по – горе настоящият въззивен състав счита, че в случая възнаграждението по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата следва да се определи въз основа на общата стойност на предявените претенции, а не по всеки от обективно съединените искове, поради и което обжалваният съдебен акт следва да се потвърди, като правилен и законосъобразен.

Предвид горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261135 от 09.04.2021 г. по гр.д. № 14659/2020 г. по описа на ПРС, с което са уважени предявените от И. Б. Е., ЕГН *****, **искове за осъждане на Главна Дирекция Охрана към Министерство на правосъдието, ЕИК 129010011, гр. София, ул. „Майор Георги Векилски“ № 2 да заплати сумата от 400 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца за 2019 г. униформено облекло, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.06.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 17,11 лв.; сумата от 600 лв., представляваща левовата равностойност на полагащото се на ищеца при прекратяване на служебното му правоотношение допълнително вещеве имущество, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.09.2020 г. до 05.11.2020 г. в размер на 10,33 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба от И. Б. Е., ЕГН *****, *** против Допълнително решение от 24.06.2021 г. по гр.д. № 14659/2020 г. по описа на ПРС в частта, с която е оставено без уважение искането на И. Б. Е. чрез адв. Т.П. за изменение на решението в частта за разноските, като се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. по всеки от обективно съединените искове.

ОСЪЖДА Главна Дирекция Охрана към Министерство на правосъдието, ЕИК 129010011, гр. София, ул. „Майор Георги Векилски“ № 2 да заплати на адв. Т.П. П. от АК - Пловдив, Булстат: *****, с адрес: *** сумата от 300 лв.- адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал.1, т. 3 от Закона за адвокатурата за процесуално представителство по в.гр.д. №2228/2021 г. по описа на ПОС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____